

GEWOON MAGISCH

BESTSELLERAUTEUR VAN
IK BEN NOG NIET KLAAR MET JOU!

CONNIE REGARD

GEWOON MAGISCH

Conny Regard

GEWOON MAGISCH

Zomer & Keuning

Voor de allerleukste, die de vlinders weer terugbracht

ISBN 978 94 0190 128 4

ISBN e-book 978 94 0190 129 1

ISBN Grote Letter 978 94 0190 147 5

NUR 340

© 2013 Conny Regard/Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: shutterstock.com / Viciousgambler

www.connyregard.nl

www.newadult.nl

Alle rechten voorbehouden

PROLOOG

Ik bevind me in een bos, op een open plek die wordt verlicht door de volle maan. Ondanks het feit dat ik naakt ben, heb ik het niet koud. Wanneer ik een geluid achter me hoor, draai ik me met een ruk om en blijf als verstijfd staan. Ogen! Goudbruine ogen staren me vanuit het donker aan, het is alsof ze tot diep in mijn ziel kijken.

De tijd lijkt stil te staan. Het enige waarvan ik me bewust ben, zijn die doordringende ogen en het geluid van mijn eigen ademhaling. Als de ogen, na wat voor mijn gevoel een eeuwigheid duurt, vanuit het dichte struikgewas op me afkomen en ik de donkere gedaante zie, blijf ik nog steeds doodstil staan. Op het moment dat de gedaante de open plek bereikt en door het maanlicht wordt beschenen, druk ik een hand tegen mijn keel. Mijn god, het is een wolf en hij komt langzaam dichterbij. Nog steeds laten zijn ogen de mijne geen moment los en gebiologeerd staar ik terug.

Ik ben niet bang. Nee, het is meer een gevoel van verwachting, opwinding en zelfs berusting omdat ik weet dat dit het is. Zonder enige twijfel weet ik dat dit het moment is waar ik zolang als ik me kan herinneren op heb gewacht. Ik geloof heilig in het lot. En dit dier met deze goudbruine ogen is het mijne.

Zijn kop bevindt zich ter hoogte van mijn middel als hij vlak voor me tot stilstand komt.

Langzaam maar zonder angst steek ik mijn hand uit. Zodra ik zijn kop aanraak, deins ik met een kreet achteruit omdat het dier als bij toverslag in een man verandert. Hij is naakt, net als ik.

Doordat hij voor de maan staat, kan ik zijn gezicht niet goed onderscheiden. Hij staat zo dichtbij dat ik mijn hoofd in mijn nek moet leggen om hem aan te kunnen kijken. Mijn keel is zo droog dat ik geen woord kan uitbrengen. Maar op het moment dat ik zijn naakte lichaam tegen het mijne voel en hij zijn vingers door mijn haar laat glijden, vergeet ik alles om me heen. Het enige wat ik kan en wil doen, is hem aankijken. Opnieuw verlies ik me in zijn goudbruine ogen. De gedachte dat ik hem ken, dat ik hem altijd heb gekend, gaat door me heen.

Zijn blik glijdt over mijn gezicht en blijft op mijn lippen hangen. Lippen die opeens zo droog aanvoelen dat ik ze met mijn tong bevochtig. Als hij zijn hoofd laat zakken, sluit ik mijn ogen en open ik als vanzelf mijn mond als zijn lippen de mijne raken. Nog nooit eerder heb ik me zo gevoeld, ben ik op deze manier gekust. Zijn mond laat de mijne geen moment los en ik sla mijn armen om zijn nek als hij me optilt en naar de rand van de open plek loopt waar hij me op een dik bed van mos neervlijt.

Hij is teder en voorzichtig, maar kan niet verhinderen dat, op het moment dat hij mij de zijne maakt, mijn kreet van pijn door het donkere bos galmt. Hij verstijft en kijkt me met een bezorgde blik aan.

Het spijt me. Ik heb je pijn gedaan. Teder kust hij mijn tranen weg.

Door het feit dat zijn lippen niet bewegen, zou ik verbaasd moeten zijn dat ik zijn woorden in mijn hoofd hoor. Maar dat ben ik niet... Sterker nog, ik doe hetzelfde. Kennelijk is dit – communiceren zonder mijn lippen te bewegen – iets wat ik ook kan.

Nee, het is goed. Alsjeblieft... niet stoppen. Ik neem zijn gezicht in mijn handen.

Weet je zeker dat je...?

Ja! Ik kus hem, sla mijn armen om hem heen en beweeg me onder hem. Ik voel de grom in zijn keel door mijn lichaam gaan. Al snel zijn de kreten van genot de enige die de nachtelijke stilte van het bos verstoren. Ik vertrouw hem volledig en geef me zonder reserve aan hem over.

Naderhand liggen we elkaar zwiġgend en helemaal ineengestren-
geld aan te kijken. Ik klem mijn armen om zijn nek als hij zich los
wil maken. *Nee, niet weggaan. Niet nu ik je eindelijk heb gevonden.
Alsjeblieft, laat me niet alleen. Zeg me hoe je heet en waar ik je kan vin-
den.*

Hij staart me lang en intens aan. *Je weet mijn naam, net zoals ik
de jouwe weet, hoor ik hem in mijn hoofd zeggen. Het zal niet lang
meer duren voor we elkaar ontmoeten.*

Vlak voordat hij me kust, hoor ik zijn stem in mijn hoofd het
woord *maanlicht* zeggen. Nadat hij me nog een laatste keer
hartstochtelijk kust, maakt hij zich uit mijn armen los. Ik volg hem
met mijn ogen als hij bij me vandaan loopt en het maanlicht zijn
lichaam in goud verandert. Net voordat hij weer wolf wordt, zie ik
de tatoeage op zijn bil. Ik slaak een kreet als ik beseft dat hij mijn
naam op zijn lichaam draagt.

Het gebeurde in een droom. In de nacht van haar drieëntwintig-
ste verjaardag ontmoette ze haar zielsverwant. Al vrij vroeg in
haar leven had ze geweten dat deze dag ooit zou komen. De dag
dat ze die ene zou ontmoeten. De man die haar naam op zijn
lichaam draagt.

*

De eerste keer dat Vlinders gaven zich openbaarden, was ze amper
vier jaar. In een droom zag ze het Volkswagenbusje dat ze samen
met haar moeder Serena zo mooi rood had geverfd, als verrassing
voor haar vaders verjaardag. Ze was ervan overtuigd dat dit het
mooiste busje van de hele wereld was, zeker toen haar vader er
ook nog bloemetjes en een grote vlinder op had geschilderd. Het
busje was helemaal kapot doordat het in brand had gestaan terwijl
haar vader erin zat.

De droom was zo angstaanjagend en zo echt dat haar eigen
geschreeuw er een eind aan had gemaakt.

De vrouw met het lange, rode haar, die op het punt stond om

in datzelfde rode busje te stappen, bleef als verstijfd staan. Met een geschokt gezicht staarde ze omhoog naar het open raam waar het hoge, schelle gegil, dat door merg en been ging, vandaan kwam.

Schreeuwend gooide het kind het dekbed van zich af en zo snel als haar kleine beentjes het toelieten, rende ze de kamer uit. Haar lange haren wapperden als een cape achter haar aan toen ze regelrecht naar de slaapkamer van haar ouders rende. Maar ze waren er niet, het bed was leeg! Totaal in paniek rende ze de slaapkamer weer uit. Verblind door de tranen viel ze bijna van de trap toen ze ervanaf vloog.

‘Vlinder, schatje toch,’ riep Serena terwijl ze de hal in rende. Door het van angst vertrokken gezichtje van haar kleine schat bleef ze even als verstijfd staan. Maar toen het kind op haar af rende, liet ze zich met gespreide armen op haar knieën zakken en viel bijna achterover toen het kind zich in volle vaart in haar armen wierp.

Snikkend klemde Vlinder haar armpjes om haar moeders nek.

‘Vlindertje van me, wat is er toch? Je laat mama’s hoedje schrikken,’ probeerde Serena haar te kalmeren met het grapje dat het kind altijd deed schaterlachen. Sussend streek ze over het verwarde haar dat zo zwart was dat er een donkerblauwe gloed over lag.

Het kleine lichaampje schokte.

‘Papa en ik dachten dat je nog sliep, lieverdje. Wat is er? Heb je au?’

‘Ja, au! Vlinders buik doet au.’ Vlinder wist dat ze niet mocht jokken. Ze deed het ook nooit, niet echt. Maar deze keer wel. Wanhopig en volledig over haar toeren probeerde ze haar moeder uit te leggen dat ze niet weg mochten gaan.

‘Kom, lieverdje. Serena brengt je weer naar bedje toe en dan krijg je een toverkusje. Goed?’

Vlinder begon nog harder te huilen en gilde tussen de snikken door dat er overall vuur was. Ze was zo over haar toeren dat Serena beloofde dat ze nergens naartoe ging en dat papa wel alleen zou

gaan. Die woorden waren genoeg om het kleine meisje nog harder te laten gillen.

Met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht kwam Dylan de hal binnenlopen. Snikkend maakte Vlinder zich los uit haar moeders armen en rende op haar vader af. Met haar armpjes om zijn been geklemd riep ze dat hij niet weg mocht gaan.

‘Schatje toch. Papa komt echt snel weer terug en ik zal heel goed oppassen dat ik de mooie bus niet kapotmaak.’ Het had hem moeite gekost haar armpjes van zijn been los te maken. Daarna had hij haar spartelende lichaampje dicht tegen zich aangedrukt. Even had hij in tweestrijd gestaan of hij ook niet beter hier zou blijven, maar het was dringend, en hij was zo weer terug. Hij besloot de kortste weg te nemen zodat hij snel weer thuis zou zijn.

Met veel moeite lukte het Serena Vlinder van hem over te nemen. Spartelend in haar moeders armen had ze gegild en gekrijsd toen Dylan het huis was uitgelopen.

Op de snelweg was een vrachtwagen op de verkeerde helft van de weg terechtgekomen en had haar vaders busje frontaal geramd. Het busje was in brand gevlogen, en haar vader had het ongeluk niet overleefd.

Vanaf die dag had Serena Vlinders visioenen nooit meer genegeerd.

In de jaren daarna waren ook Vlinders andere gaven naar boven gekomen. Serena had ze geaccepteerd en er zo alleedaags op gereageerd dat Vlinder ze ook als normaal was gaan ervaren.

Natuurlijk wist Vlinder dat ze speciaal was en dat niet iedereen zulke gaven had. Buiten haar moeder was er niemand die ervan wist.

HOOFDSTUK 1

Het tingelende geluid van het windmobiel liet weten dat weer iemand Just Magic had gevonden. Het kleine winkeltje zat in het souterrain van het oude herenhuis waar ook Vlinders appartement zich bevond.

De mensen die Just Magic bezochten kwamen van heinde en verre voor haar kruidenbultjes en -drankjes. De esoterische oliën en smeerseltjes die Vlinder maakte, waren ontzettend populair. Haar kennis van bloemen en planten had ze van haar moeder, net zoals haar liefde voor kruiden die Serena in de kruidentuin achter de boerderij had geplant. Haar moeder had haar geleerd dat de meeste kruiden ook geneeskrachtige werkingen hadden en voor goede en slechte doeleinden gebruikt konden worden. Uren hadden ze samen doorgebracht in de keuken waar ze naast kruidenbultjes, oliën, shampoos en smeerseltjes ook kaarsen maakten. Vermengd met kruiden en bloemen en alles wat ze maar konden bedenken, verspreidden die de heerlijkste aroma's.

Met een glimlach op haar gezicht draaide Vlinder zich om naar de deur. Zodra ze de van top tot teen in het zwart geklede man met een vastberaden gezicht op zich af zag komen, verdween haar glimlach. Nee hè? Niet weer, ging het door haar heen. Dit was nu al weken aan de gang.

Jos, zoals hij zich had voorgesteld, was op een dag haar winkel binnengelopen en had gevraagd of ze ook boeken over magie – en dan van het duistere soort – verkocht. Die had ze dus niet! Hij had gedacht dat zij een heks was, en dat ze op dezelfde golflengte hadden gezeten.

Lachend, en in die tijd nog redelijk vriendelijk tegen hem, had Vlinder hem verzekerd dat als ze al een heks zou zijn, zij beslist een goede was en dan alleen maar aan witte magie zou doen.

En hoewel hij in eerste instantie zichtbaar teleurgesteld was geweest, was Jos blijven komen, tot Vlinder had beseft dat hij een oogje op haar had.

Ze vroeg zich af wat hij nu weer kwam doen en begon er toch heel sterk over te denken een bezwering over hem uit te spreken. Misschien iets in de trant van dat hij kotsmisselijk zou worden zodra hij haar zag. Letterlijk! Hm, zou dat nu even goed van pas komen. Eigenlijk wist ze niet of ze dat kon omdat ze nog nooit eerder die behoefte had gehad. Met een diepe zucht duwde ze het lange, zwarte haar dat tot op haar heupen hing over een schouder. Inwendig zette ze zich schrap voor alweer een zwaar gesprek. Nee, ze hoefde echt geen helderziende te zijn om te weten dat dat eraan zat te komen.

‘Waarom behandel je me zo?’ vroeg Jos boos toen Vlinder opnieuw zijn uitnodiging om met hem uit te gaan vriendelijk maar beslist weigerde.

Jos was alleen maar een beetje hardnekkig. Oké, een beetje héél erg hardnekkig en Oost-Indisch doof! Hij vertikte het gewoon om nee te accepteren.

‘Ik wil je alleen maar een keer mee uit eten nemen. Voel jij je beter dan een ander? Ben ik te min voor jou?’

Vlinder zuchtte en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Nee, geen van beide. Maar ik word er een beetje moe van dat je dat steeds blijft vragen. Het ligt niet aan jou, echt, dat moet je geloven. Ik heb gewoon geen interesse om met je uit te gaan. En ik behandel jou zoals ik alle mannen behandel.’

‘En waarom is dat? Ben je soms lesbisch of zo?’ beet hij haar toe terwijl hij zo dicht bij haar kwam staan dat ze naar hem op moest kijken.

Hoewel er een huivering van afkeer door haar lichaam ging, vertrok Vlinder geen spier toen ze in zijn grijze ogen keek die zo kil waren als ijs. ‘Zou je me met rust laten als ik dat zou toegeven?’

Hij pakte haar hardhandig bij haar bovenarm beet en boog zijn hoofd alsof hij haar wilde kussen, maar de blik in Vlinders grijs-groene kattenogen hield hem tegen en maakte dat hij haar losliet.

‘Raak me nooit meer aan!’ Vlinders toon was zo dreigend dat Jos een stap naar achteren deed.

‘Op een dag zul je er spijt van krijgen dat je me zo hebt behandeld!’

‘Nee Jos. Niet in dit leven en ook niet in het volgende!’

‘Dat zullen we dan weleens zien.’ Met een van woede vertrokken gezicht draaide hij zich om en beende met grote passen bij haar vandaan.

Over dramatisch gesproken, ging het door haar heen terwijl ze hem hoofdschuddend nakeek. Het boze, harde geluid van het windmobiel, vertelde haar dat hij Just Magic had verlaten.

Ze was halverwege de ladder toen het windmobiel opnieuw iemand aankondigde.

‘Vlin? Je moet me helpen. Die man is het absolute einde, maar hij ziet me niet staan.’

‘Wil ik weten op welke arme drommel je het deze keer gemunt hebt?’ vroeg Vlinder terwijl ze zich op de ladder omdraaide om op het gezicht van haar enige vriendin, Teo van Zanten, neer te kunnen kijken. ‘Ik zie dat je alweer een ander kapsel hebt?’

Teo’s haar, dat gisteren nog rood was en tot over haar schouders hing, was nu veranderd in een stoer kort blond kapsel met wilde verwarde pieken.

‘Leuk hè?’ zei Teo en ze draaide langzaam in het rond zodat Vlinder haar nieuwe kapsel van alle kanten kon bekijken. ‘Ik liep langs Bibi en zag die foto in de etalage hangen en wist meteen dat dit kapsel mij fantastisch zou staan.’

‘Ja, staat je echt goed, T,’ gaf Vlinder toe. In tegenstelling tot Teo die bijna maandelijks met een nieuwe coupe of haarkleur voor de dag kwam, had Vlinder haar haren nog nooit laten knippen. Net als haar moeder.

‘Daar schuilt je kracht in,’ had Serena tot aan haar dood, nu

bijna drie jaar geleden, altijd tegen haar gezegd.

Vlinder had daar steevast op gereageerd met de woorden dat ze geen Samsom heette en nog geen deuk in een pakje boter kon slaan.

‘Jij, mijn lieve Vlindertje, hoeft maar te denken aan deuken en ze vallen overal spontaan in,’ was Serena’s vaste reactie op die opmerking geweest. God, wat miste ze haar moeder.

‘Vlinder? Joehoe? Zou je even op deze planeet willen blijven? Kun je hem niet betoveren of zoiets?’ vroeg Teo met een hoopvolle blik in haar blauwe ogen.

‘Over wie hadden we het ook alweer?’

‘Jeetjemina, Vlin, ik heb het natuurlijk over mijn nieuwe buurman. Je weet wel, die met die mooie krullen en het gezicht van een engel. Die met dat goddelijke lichaam?’ vroeg Teo toen Vlinder haar zwijgend aan bleef kijken.

‘O ja, Gabriël, de gevallen engel. Ja, dat zou ik kunnen doen, maar dat doe ik niet,’ zei Vlinder terwijl ze van de onderste tree van de ladder stapte.

‘Gabriël? Hij heet Marco. Wil je wel even op blijven letten?’

‘Dat doe ik ook, T. Jij noemt hem altijd engel. En ga me niet vertellen dat je nog nooit van de gevallen engel Gabriël hebt gehoord. Laat maar,’ lachte Vlinder om het gekke gezicht van haar vriendin. ‘Maar weet je, T? Betoveringen kunnen averechts werken en je weet dat ik dat alleen maar doe als het niet anders kan.’

‘Ja, ja, dat zeg je nou altijd,’ zuchtte Teo overdreven. ‘Weet je wat ik denk?’

‘Nee, want je weet dat ik nooit zonder toestemming jouw gedachten lees,’ zei Vlinder bloedserieus.

‘Ja, dat zeg je ook iedere keer. Volgens mij kun je dat soort dingen helemaal niet,’ daagde Teo haar uit.

‘Misschien heb je daar wel gelijk in,’ lachte Vlinder, die zich niet door haar uit de tent liet lokken. ‘Dus hou op met me zulke domme dingen te vragen.’

‘Echt hè, Vlin, volgens mij kun jij een hele hoop dingen waar ik

niets van weet.'

'Tja, dat zou natuurlijk zomaar kunnen.' Lachend stapte ze naar achteren toen Teo met haar sjaal naar haar sloeg. 'Pas op of ik betover jou! En ik snap trouwens niet waarom jij een man wilt die je door betoveringen zover moet krijgen. Hij moet uit zichzelf verliefd op je worden of anders niet!'

'Ja, ja, maar we zijn niet allemaal zo integer als jij.' Met een soepele beweging maakte Teo het zich gemakkelijk op de toonbank.

'Wil jij even uitkijken met dat achterwerk op mijn toonbank? Hier ben ik toevallig de hele ochtend druk mee bezig geweest,' zei Vlinder terwijl ze het plateau met de zelfgemaakte parfums opzieschoof.

'Tjonge, Vlin, er kan nog een krat naast. Overdrijven is ook een vak!' zei Teo en ze leunde over de toonbank naar de glazen pot om er een toverbal uit te pakken. Precies eentje waarvan Vlinder wist dat Teo straks met blauwe lippen en een blauwe tong de winkel zou verlaten.

'Oké, wat heb je dan wel in de aanbieding waarmee ik Marco binnen de kortste keren in mijn bed krijg?'

'Je gaat meteen voor het grovere werk, hoor ik,' zei Vlinder droog terwijl ze om de toonbank heen liep naar de grote apothekerskast die ertegenover stond. 'Ah, hier heb ik iets,' zei ze nadat ze even in een van de diepe lades had gezocht en Teo een roze fluwelen buideltje voorhield. 'Probeer het hier maar mee.'

'Hm, het ruikt in ieder geval heerlijk. Wat is het?' wilde Teo weten terwijl ze het buideltje tegen haar neus gedrukt hield.

'Lavendel. En als je dat op je blote huid draagt, moet het lukken. En zo niet, dan kun je het altijd nog gebruiken om de vliegen op afstand te houden,' zei Vlinder met twinkellende ogen. 'Die hebben er namelijk een bloedhekel aan.'

'Klinkt wel héél erg simpel, hè?' Argwanend keek Teo naar het buideltje. 'Ik dacht dat lavendel alleen maar in badolie werd gebruikt of om tussen je schone wasgoed te leggen.'

'Kan ook. Maar het is ook hét liefdeskruid bij uitstek en met wat ik erdoorheen heb gemengd, krijg je wat je wilt.' Ik hoop alleen

dat je hem ook weer uit je bed krijgt, dacht Vlinder en ze beet op haar lip om niet te lachen. ‘Dus T, als je die engel in je bed wilt, moet je dit gebruiken. Zo, en nu wegwezen,’ zei ze toen het windmobiel een nieuwe klant aankondigde. Zonder pardon duwde ze Teo van de toonbank.

‘Oké dan, ik ga het meteen proberen. Dus gewoon gaan liggen en over mijn blote lijf strooien?’

‘Nee joh,’ lachte Vlinder, ‘je moet het buideltje om je nek hangen.’

‘O, nou, ik vond mijn idee ook niet verkeerd,’ zei Teo met een ondeugende knipoog. ‘Zo, ik pak een paar van deze lekkere zuurtjes en dan ben ik weg.’ Ze voegde de daad bij het woord, deed een greep uit het mandje op de toonbank en haastte zich langs de vrouw die net binnen was gekomen de winkel uit.

Vlinder wilde haar nog naroeppen dat het geen snoepjes waren, maar kleine zeepjes die ze gisteren in een opwelling had gemaakt. Maar Teo was al weg. Ach, wie weet bleken ze niet alleen heerlijk te ruiken maar ook nog goed te smaken. Het zou niet de eerste keer zijn dat iets wat Vlinder had gemaakt meerdere uitwerkingen bleek te hebben.

Een paar weken geleden was er een man dolenthousiast teruggekomen met de vraag of hij nog een paar flesjes kon krijgen van het drankje tegen migraine dat ze hem had gegeven. Aandachtig had Vlinder hem bekeken en was tot de conclusie gekomen dat hij er beslist anders uitzag. Ze had niet zo een-twee-drie kunnen bedenken wat het nou was, totdat hij met zijn hand over zijn hoofd was gegaan. En toen had ze het geweten. Hij had haar!

Niet dat het nu opeens voor zijn ogen hing... nee, maar het was toch opvallend meer dan de laatste keer dat hij in haar winkeltje was geweest. Hij had toen het beetje haar dat hij nog had zo goed en zo kwaad als het ging over zijn glanzende, kale hoofd gekamd. Kennelijk was hij in de veronderstelling dat zijn kaalheid dan minder op zou vallen.

Vlinder herinnerde zich nog dat ze het jammer had gevonden dat zo’n leuke man al zo jong zo kaal was. Ze had zeker geweten

dat hij er mét haar beslist een stuk jonger uit zou zien en ze had gelijk gehad.

Tot zijn teleurstelling had ze nog maar één flesje, maar ze had hem beloofd meer te maken als hij haar beloofde dat hij er wel voorzichtig mee om zou springen. Vrouwen vonden niets walgelijker dan mannen met haar op hun rug en schouders, had ze lachend gezegd. Het volgende moment had ze zich wel voor haar hoofd kunnen slaan toen hij knalrood werd. Niet voor een gat te vangen en behulpzaam als ze was, had ze hem meteen een ander middeltje gegeven dat hem binnen een paar dagen van dat probleem af zou helpen. Gratis natuurlijk!

Dolgelukkig was hij met de twee flesjes haar winkel uit gelopen en Vlinder had meteen haar receptenboek erbij gepakt om te kijken of ze per ongeluk het haargroeimiddel van de eeuw had uitgevonden. Maar ze had geen vreemde ingrediënten kunnen vinden en gaf het feit dat ze hem een hoofd met haar had toegewenst, maar de schuld. Misschien had ze dat net iets te heftig gewenst. Per slot van rekening waren er wel gekkere dingen gebeurd.

Nu ze er weer aan dacht, bedacht ze dat ze hem tot op de dag van vandaag niet meer had gezien. Ze hoopte maar dat alles goed was gegaan.

‘Hallo, bent u Vlinder?’

‘Ja, dat ben ik.’ Vlinder vond dat de kleine, tengere vrouw een tamelijk nerveuze indruk maakte. Ze hield de hengsels van haar tas zo stevig vast dat de knokkels van haar hand wit waren.

‘En hoe heet u?’

‘Karina. Karina Peters,’ fluisterde ze zo zacht dat Vlinder haar bijna niet verstond. ‘Maar u moet weten...’

‘Zeg maar jij. U klinkt zo oud,’ viel Vlinder haar met een bemoedigende glimlach in de rede. Ze zag dat Karina Peters een stuk jonger was dan ze in eerste instantie had gedacht.

‘O, ja, dat is goed. Maar ik wil eerst even zeggen dat ik niet in hekserij geloof.’

‘Ik ook niet, dus dan hebben we alvast iets gemeen,’ zei Vlinder terwijl ze de theepot van het warmhoudplaatje pakte en thee

schonk in een grappige aardewerken aardbei die ze op de toonbank voor de vrouw neerzette. ‘Zo, dit laten we even staan terwijl je die dikke jas uittrekt. Anders heb je er straks buiten niets meer aan.’ Vlinder kwam achter de toonbank vandaan, hielp Karina uit haar jas en hing die aan de kapstok aan de muur. ‘En als je de thee lekker opdrinkt, kan ik daarna misschien kijken wat de theeblaadjes te vertellen hebben,’ zei Vlinder terwijl ze voor zichzelf ook een kopje inschonk.

‘M-maar hoe wist je dat ik daarvoor kwam?’

‘Ach, zullen we maar zeggen dat ik dat aan mijn theewater voelde?’ zei Vlinder met een stralende glimlach waarop Karina haar zo verbouwereerd aankeek dat Vlinder medelijden met de jonge vrouw kreeg. Wat erg dat ze maar zo weinig liefde in haar leven had gehad, schoot het door haar heen.

Haar gave om gedachten te lezen werkte in principe alleen als de andere persoon zich daarvoor openstelde of als ze dat zelf absoluut graag wilde. Het werkte niet altijd, maar sommige mensen waren er nu eenmaal bevattelijker voor dan anderen. Vlinder had geleerd zich voor de gedachten van de mensen om zich heen af te sluiten omdat ze dat een inbreuk op hun privacy vond. Ze zou het zelf ook niet leuk vinden als iemand zomaar in haar hoofd zou zitten en haar diepste gedachten en geheimen zou weten. Maar soms, zoals nu, was het nodig.

‘Waarom sta je toe dat hij je leven tot een hel maakt, Karina?’ vroeg Vlinder nadat ze het zich gemakkelijk hadden gemaakt in de comfortabele fauteuils die om een ronde teakhouten tafel stonden in de aangrenzende ruimte.

Geschokt keek Karina haar aan.

‘Waarom ga je niet bij hem weg? Hij zal nooit veranderen. Je zult alleen maar ongelukkiger worden. Echt.’

‘Hoe weet je dat mijn man me ongelukkig maakt?’ vroeg Karina met grote ogen die Vlinder aan een gewond hert deden denken.

‘Is dat niet de reden dat je naar mij toe bent gekomen?’ Ze stak

haar hand met de handpalm naar boven over de tafel naar Karina. Het duurde even voor de andere vrouw daar aarzelend op reageerde. Nadat Vlinder haar hand een bemoedigend kneepje had gegeven, sloot ze met een diepe zucht haar ogen en concentreerde zich op de energie die ze in de trillende hand in de hare voelde. Een ongelooflijk verdriet en een diep gevoel van wanhoop overviel haar. Vlinder voelde zowel de lichamelijke als de geestelijke pijn van Karina alsof het haar zelf was overkomen.

Karina leed. Ze had verdriet om iets wat heel diep zat. Zo diep dat Vlinder zich nog meer concentreerde en dieper ging tot ze de oorzaak van dat alles had gevonden.

‘De baby,’ mompelde ze. ‘Er was een baby, en die heeft hij...’ Vlinder klemde haar vingers om Karina’s hand toen deze een gesmoorde kreet slaakte en haar hand wilde terugtrekken. ‘Nee, niet bang zijn. Ik weet dat...’ Vlinder fronste haar wenkbrauwen zo diep dat ze elkaar bijna raakten. ‘Hij heeft haar weggebracht.’

‘Leeft ze nog? Kun je Lisa voor me vinden?’ fluisterde Karina.

Vlinder opende haar ogen en zag dat Karina’s ogen vol tranen stonden. ‘Sst, rustig maar. Alles komt goed,’ zei Vlinder op de rustgevende toon die ze altijd gebruikte als iemand overstuur was. ‘Ik zal het proberen, maar ik wil dat je mij iets belooft,’ zei ze vervolgens met een indringende blik.

‘W-wat moet ik doen? Ik betaal je alles,’ zei Karina met een blik die grensde aan wanhoop. ‘Als je me alleen even de tijd wilt geven, dan...’

‘Nee, ik wil je geld niet,’ viel Vlinder haar in de rede. ‘Ik wil dat je me belooft dat je met Lisa weggaat als ik haar voor je heb gevonden en dat je nooit meer terugkomt. Jouw man is gevaarlijk en ik wil dat je me dat eerst belooft voor ik help,’ eiste Vlinder.

‘J-ja, alles. Ik belooft het als je Lisa kunt terugvinden,’ fluisterde Karina en ze barstte in snikken uit.

Vlinder sprong overeind en liep om de tafel heen om Karina te troosten. Het duurde even voordat de vrouw weer in staat was om te praten en Vlinder het hele verhaal kon vertellen. Martin, haar

man, had de baby niet gewild, maar het was te laat voor een abortus.

‘Niet dat ik dat gedaan zou hebben,’ zei Karina op zo’n toon en met zo’n vastberaden blik in haar ogen dat Vlinder haar op haar woord geloofde. ‘Hij stond erop dat ik Lisa na de geboorte ter adoptie af zou staan. Dat heb ik geweigerd.’

Vlinders hart brak toen ze hoorde hoe Karina voor de eerste keer in de tijd dat ze getrouwd waren geweest – jaren van mishandeling en verdriet – in opstand was gekomen. Ze had geweigerd om de papieren te tekenen, waarop haar man haar bijna het ziekenhuis in had geslagen. Twee dagen na de bevalling, nu bijna twee maanden geleden, was haar dochtertje verdwenen.

Vlinder zuchtte diep, stond op en liep naar de andere ruimte. Toen ze terugkwam, stak ze Karina een zwart buidelkje toe met de woorden dat ze dat onder het kussen van haar man moest leggen. ‘Nee, het is geen vergif, al verdient hij het wel,’ beantwoordde Vlinder met een boze blik de onuitgesproken vraag van Karina. ‘Het zorgt er alleen maar voor dat hij slaapt zodat jij ook een beetje rust krijgt. Hij zal niet eerder wakker worden tot jij het kruid weer weghaalt.’

‘Wat gebeurt er als ik het niet weghaal?’ vroeg Karina met een diepe frons op haar vermoeide gezicht.

‘Dan raakt hij waarschijnlijk in een coma en hebben we dat weer,’ zei Vlinder met twinkellende ogen. ‘Zo, en nu moet je gaan. Kom eind deze week terug. Hopelijk weet ik dan meer.’

*

Een van Vlinders gaven is dromen oproepen. Haar krachten groeiden naarmate ze ouder werd. Ze had geleerd dat ze dromen kon opwekken als ze zich maar genoeg concentreerde. Het was wel heel uitputtend en ze werd daarna altijd dodelijk vermoeid wakker. De dromen die ze zelf opriep, had ze onder controle, als ze zich maar genoeg concentreerde. In die dromen was ze geen toeschouwer, maar kon ze, tot op zekere hoogte, alles doen wat ze

wilde en de ervaringen die ze in dit soort dromen beleefde, waren niet van echt te onderscheiden. Wanneer ze zich in de droom bezeerde, voelde ze ook daadwerkelijk de pijn, en als er iets fijns gebeurde, ervoer ze geluk of zelfs extase. De eerste keer dat dit haar in een droom overkwam, was ze met gloeiende wangen en kloppend hart wakker geworden. De emoties die ze had gevoeld bleven en ze herinnerde zich haar dromen altijd tot in detail.

Het had haar een paar zware nachten gekost voor ze er eindelijk achter was gekomen wat ze wilde weten. Zelfs in zijn dromen was Karina's man een verschrikkelijke ploert. Vlinder had hem dan ook met veel plezier de stuipen op het lijf gejaagd. Godzijdank was ze er uiteindelijk achter gekomen wat hij met de baby had gedaan en met hulp van de politie had Karina Lisa teruggekregen. De vrouw die grif geld voor Lisa had betaald, werd meteen gearresteerd voor het kopen van een baby. Ook Martin, Karina's man, zou zijn straf niet ontlopen. Op de vraag van de politie of Karina een idee had waar ze hem zouden kunnen vinden, had ze gezegd dat hij thuis in bed lag.

'Daar ligt hij al twee dagen in een vreemde diepe slaap. Echt, het lijkt wel of hij in coma is,' had ze met een onschuldig gezicht gezegd.

ZE WEET DAT HIJ VOOR HAAR GEMAAKT IS, MAAR WEET NIET WIE HIJ IS...

In de nacht van haar drieëntwintigste verjaardag ziet Vlinder in haar droom een man. Meteen weet ze: dit is de liefde van mijn leven. Maar het is moeilijk zoeken naar iemand die je niet kent. Vlinder laat zich daar niet door weerhouden en blijft vertrouwen. En inderdaad komt ze Quinn uiteindelijk op het spoor. Er is alleen één probleem: hij is bezet! Het zal Vlinder alles wat ze in zich heeft kosten om hem te overtuigen dat ze écht voor elkaar bestemd zijn... misschien zelfs een beetje magie.

Conny Regard is op dreef! Na haar boeken *Ik huur een man* en *Ik ben nog niet klaar met jou!* komt ze nu met een roman met een magisch tintje, die toch een typische Regard is: soepel, sexy en sprankelend.

'New Adult, de nieuwe sensatie uit de Verenigde Staten'
– NRC Handelsblad

NUR 340

ISBN 978-940190128-4

9 789401 901284

Zomer & Keuning

www.newadult.nl